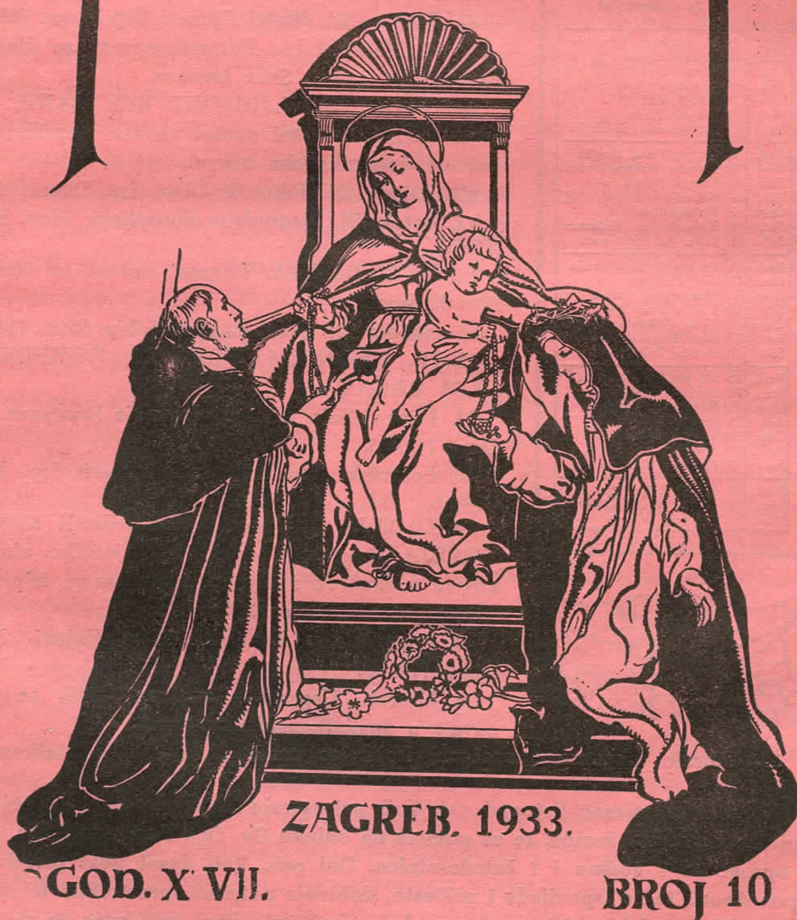
Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

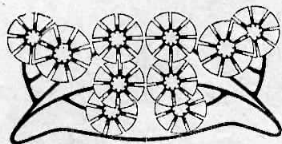

ZAGREB, 1933.

GOD. XVII. BROJ 10

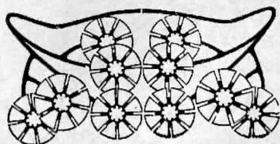
IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Rozarija i svih zadruga Vječnog i Živog Rozarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

LISTOPAD

Dani		Za rimokatolike
Ned.	1	17. po Duh., Remigije
Pon.	2	Anđeli čuvari
Utor.	3	Terezija od M. Is.
Srij.	4	Franjo Asiški
Četv.	5	Placid muč.
Pet.	6	Bruno, Vjera
Sub.	7	Sv. Krunica B. D. M.
Ned.	8	18. po Duh., Brigita
Pon.	9	Dionizij biskup i muč.
Utor.	10	Franjo Borgia
Srij.	11	Nikasije
Četv.	12	Maksimilijan
Pet.	13	Eduardo kr., Koloman
Sub.	14	Kalist p., Fortunata
Ned.	15	19. po Duh., Terezija
Pon.	16	Gal, Hedviga
Utor.	17	Margareta Alakok
Srij.	18	Luka evanđelist
Četv.	19	Petar Alkantarski
Pet.	20	Ivan Kent, Irena.
Sub.	21	Uršula, Hilarion
Ned.	22	20. po Duh., Kordula
Pon.	23	Ignacije biskup
Utor.	24	Rafael arkanđeo
Srij.	25	Hrisant i Darija
Četv.	26	Evarist, Demetrij
Pet.	27	Sabina
Sub.	28	Simon i J. Tadej ap.
Ned.	29	21. po Duh., Krist kralj
Pon.	30	Marcel m., Klaudije
Utor.	31	Volfgang biskup †

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. I. NEDJELJA. BLAGDAN PRESV. KRUNICE BL. DJEVICE MARIJE. Potpuni oprost ze sve vjernike, kolikogod puta pohode crkvu, u kojoj je oltar Bratovštine presv. Krunice.

3. Utorak. Bl. Dominik Spadafora. Isp. Dom. (1521.).

5. Četvrtak. Bl. Rajmund iz Kapue. Isp. Dom. (1399.).

7. Subota. Bl. Matej Carreri. Isp. Dom. (1470.).

8. II. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Srca Isusova.

10. Utorak. Sv. LJUDEVIT BERTRAND. Isp. Dom. (1581.). Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

11. Srijeda. Bl. Jakov iz Ulma. Isp. Dom. (1491.).

13. Petak. Bl. Magdalena Panattieri. Djev. Dom. (1503.).

15. III. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

21. Subota. Bl. Petar Cappucci. Isp. Dom. (1445.).

22. IV. NEDJELJA. POSVETA DOMINIKANSKIH CRKAVA.

23. Ponedjeljak. Bl. Bartolomej iz Breganze. Isp. Dom. (1270.).

26. Četvrtak. Bl. Damijan Forchieri. Isp. Dom. (1484.).

29. ZADNJA NEDJELJA. BLAGDAN KRISTA KRALJA. Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem triput na tjedan jedan dio presv. Krunice.

30. Ponedjeljak. Bl. Benvenata Bojani. Djev. Dom.. (1292.).

31. Utorak. Uspomena svetaca, kojih se moći čuvaju u dominikanskim crkvama.

31. Utorak. Uspomena svetaca, kojih se moći čuvaju u dominikanskim crkvama.

Kroz čitav mjesec listopad svi, koji prisustvuju Krunici, litanijama bl. Dj. Marije i molitvi sv. Josipa, te se pomole na odluku Sv. Oca Pape, dobivaju svaki put oprost od 7 godina i 7 četrdesetnica. Oni pak, koji deset puta prisustvuju toj pobožnosti te se ispovijede i pričeste, dobivaju potpuni oprost. Tko je opravdano zapriječen dobiva iste oproste, ako pobožnost obavi kod kuće te se ispovijedi i pričesti.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i Pričest te 6 Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku Svetoga Oca Pape.

Dok traje Sveta Godina (od 2. travnja 1933. do 2. travnja 1934.), svi gornji oprosti mogu se namijeniti samo dušama u Čistilištu.

GOSPINA KRUNICA
GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE
GOD. XVII. ZAGREB, LISTOPAD 1933. BROJ 10

PEDESETGODIŠNJICA LISTOPADSKIH POBOŽNOSTI

Već je 5 godina sjedio na Petrovoj stolici Lav XIII. U već podmaklim godinama izabran, njegov je izbor s nekom bojazni bio primljen od katoličkog svijeta. Ne toliko što ne bi bio dorasao uzvišenoj službi vrhovnog glavara Crkve, već radi starosti i krhkosti tijela svako se bojao da će kratkovremeno vladati. Međutim već je pet godina plodonosnog njegova pontifikata sretno prošlo. Svojim dalekosežnim pogledom, poznavanjem društvenog stanja, nastojanjem da odgovori na sva velika savremena pitanja i donošenjem velikih rješenja i lijekova svim tim pitanjima, zapanjio je bio sav katolički i inovjerski svijet. I u jedamput taj veliki i učeni Papa, dne 1. IX. 1883. izdaje svoju prvu divnu encikliku (svečano pismo na svu Crkvu) o Marijinom Rozariju, koju je godinu za godinom slijedilo drugih 17 enciklika, koje sve zajedno čine potpuni i savršeni priručnik znanja i pobožnosti, u kojem se prikazuje Krunica kao uzvišena stolica znanja i divna škola kršćanskoga života. Enciklikama, koje su nastojale probuditi u vjernicima ljubav prema Rozariju i dnevno njegovo moljenje, slijedila je apostolska konstitucija, kojom je uredio sve što se odnosi na bratovštinu krunice, obogativši je još novim oprostima, preporučujući ordinarijima i propovjednicima, osobito dominikancima, što više njihovo raširenje na korist i pojednih vjernika i cijeloga društva.

Mnogi se je začudio, a u svojoj kršćanskoj neupućenosti još se i danas čudi, kako je veliki i mudri Lav XIII. sišao sa svoje visine, sa svojih veličanstvenih enciklika o najtežim i najživotnijim problemima modernoga čovjeka, na ovaj, izgleda, jednostavni, obični, prosti predmet, koji se odnosi na samu pobožnost, i tako često i puno o njoj piše. No baš to pokazuje svu veličinu duha Lava XIII. On je sve promatrao s višega gledišta, prosvjetljen višom svjetlošću, i u toj svjetlosti on je mirno istraživao uzroke svih pojava i stvari, mjerio njihove učinke i pripisivao lijekove. I kao što je znao, da čovjek, osobito moderni, treba svjetla u tami tolikih savremenih bludnja, pa mu

je zato svjetlio u svojim učenim enciklikama, znao je još više, da taj isti moderni čovjek boluje na srcu i volji, da mu treba života, snage i mira. Zato mu je ukazivao put Bogu, da sjedinjen s njime nađe mir i spokoj svom nemirnom srcu. U svim svojim nastojanjima Lav XIII. prvo je imao u vidu dobro duša, dobro crkve. Crkva, tajanstvena zaručnica Kristova, imade istu uzvišenu zadaću svoga zaručnika Krista. I obrana njezina, čvrstoća njezina i raširenje njezino jest ujedno obrana Kristovih i Božjih dosljedno pravih ljudskih interesa. Borba protiv katoličke Crkve jest borba protiv Boga i duša. Zato Lav XIII. po svojoj dužnosti, kao vrhovni poglavar Crkve traži način, kako će Crkva u savremenim poteškoćama naći snage i jakosti protiv navala neprijateljskih, kako će učvrstiti vjeru i kršćanski život vjernika, i tako izvršiti svoju zadaću da ljude vodi do vremenitog blagostanja i vječnoga života. I on sve to nalazi u štovanju Marijinu, napose u njezinom Rozariju. Divno to on razlaže u ovoj prvoj Enciklici od 1. IX. 1883., koja počinje »Supremi Apostolatus«.

Apostolska dužnost i težina savremenih prilika sile ga da što su teže nevolje koje Crkvu pritišću, bolje se brine za njezinu obranu i sigurnost. Ali nastojanje ljudsko bez pomoći Božje ne postizava željeni uspjeh. »Stoga ništa ne držimo vrijednijim i boljim nego štovanjem i pobožnošću zaslužiti blagonaklonost velike Bogorodice, Djevice Marije, koja, zagovornica našega mira kod Boga i djeliteljica nebeskih milosti, postavljena je na najuzvišeniji prijesto moći i slave u nebu, da ljudima, putnicima k tom vječnom gradu kroz tolike muke i pogibelji udjeljuje pomoć svoga zagovora.« Crkva je katolička vazda u teškim i dvojbenim časovima držala za sveto pravilo uteći se Mariji i u njezinoj majčinoj dobroti otpočinuti i spasenje naći. Jer ona, Djevica bez istočne ljage, Majka Božja, i time suotkupiteljica, toliku je milost i moć stekla kod svoga Sina, kakvo nikakvo ni ljudsko ni anđeosko stvorenje nije postiglo niti će ikada postići. Pa ako joj je milo i drago da pojedine svoje štovatelje pomaže i tješi, nema dvojbe da će molbama cijele Crkve mnogo radije doći ususret i uslišati ih.

Ova velika pobožnost puna pouzdanja u Nebesku Kraljicu, još jače se očituje, kada se krive nauke jako šire, ili pokvarenost zauzimlje sve veći mah, ili se navale jakih neprijatelja na vojujuću Crkvu s takvom žestinom survaju da izgleda u pogibeleji njezin opstanak. Povijest nam starija i novija priča kako su katolici u tim teškim časovima sve svoje pouzdanje postavili u Mariju i kako je Marija kraljevski odgovorila njihovim vapajima. Zato su je prozvali najčasnijim naslovima. »Ali između svih posebno treba spomenuti onaj svečani

naslov Kraljice Rozarija, kojim su velika njezina dobroćinstva cijelom kršćanstvu na trajnu uspomenu posvećena«. Sv. Otac onda spominje glavnija dobročinstva: uništenje Albigenske hereze u 13. v. po sv. Dominiku, »koji je prvi ime sv. Rozarija dao ovoj molitvi«, i obnovu tadašnjeg kršćanskog života; pobjedu kršćanske vojske kod Lepanta, pod Bečom, kod Temišvara i kod Krfa. Nije onda čudno da su

KRALJICA PRESVETE KRUNICE, MOLI ZA NAS!

(Slika Kraljice Presv. Krunice puno štovana u Quitu, glavnom gradu Ekvatora)

sv. oci pape toliko uveličali sv. Krunicu. Ona je i danas najbolje sredstvo da se preko Djevice dobije od njezinog Sina Isusa Krista milost dorasla i potrebita današnjim teškim prilikama.

»Vidite, časna braćo, poteškoće i borbe Crkve neprestano i teške. Kršćanska pobožnost, javno ćudoređe i sama vjera, najveće dobro i počelo svih kreposti, svagdano su sve većim pogibeljima izloženi . . . Najjadnije i najžalosnije jest što tolike duše, krvlju Kristovom otkupljene, kao nekim vihorom varavoga svijeta nošene, sve to

dublje u zlo padaju i srnu u vječnu propast. Zato danas nije manja potreba Božje pomoći nego onda kad je veliki Dominik, eda ozdravi opće zlo kršć. društva, uveo pobožnost Marijinog Rozarija. On je uistinu nebeskim svjetlom prosvjetljen uvidio, da nema uspješnijeg lijeka zlima svoga vremena, nego da se ljudi povrate Kristu, koji je *put, istina i život,* sjećajući se spasenja po njemu stečena, i da si dobiju zagovornicu kod Boga Onu, koja je *sva krivovjerja uništila.* Zato je molitvu sv. Krunice tako sastavio, da se redom razmišljaju otajstva našega otkupljenja, a uz razmatranje da se splete mistički vijenac savijen od Pozdrava Anđeoskoga (Zdravo Marija) umetnuvši molitvu Gospodnju (Očenaš). I mi tražeći lijek jednakom zlu, ne sumnjamo, da će ova molitva uvedena od Blaženog čovjeka s tolikim dobitkom kršćanskoga svijeta, puno učiniti za ublaženje zla i nevolja i naših vremena.«

Stoga Lav XIII., uz privatnu i obiteljsku molitvu krunice, koju i dalje preporuča, naređuje listopadsku pobožnost, preko koje će cijela crkva ili u jutro preko mise ili na večer pred izloženim Presvetim zajednički izmoliti jedan dio krunice s litanijama lauretanskim. To će se moliti u svim župnim crkvama, a i drugim crkvama, osobito Mariji posvećenim, prema uviđavnosti ordinarija. Preporučuje što svečaniji ophod (procesiju) na blagdan Krunice, a gdje to nije moguće, neka se nadoknadi češćim i obilnijim pohađanjem crkve i vježbanjem u kršć. krepostima. Još obogaćuje tu listopadsku pobožnost krasnim oprostima, kako je našim čitateljima naznačeno u ovomjesečnom kalendaru.

Na koncu preporučuje biskupima, da se zauzmu da raširе što više pobožnost prema Mariji i njezinom Rozariju. Drži Božjim velikim darom što u ova teška vremena tako lijepo cvijeta pobožnost i ljubav prema Mariji u kršćanskom puku. Nada se da će ovim njegovim opomenama i biskupskim poticajima još više rasplamtjeti njegova ljubav i pouzdanje u Mariju i da će još više prionuti uz Marijin Rozarij, »koji su naši pređi držali ne samo kao sigurnu pomoć u nevoljama već kao plemeniti znak i svjedodžbu svoje kršćanske pobožnosti. *Zajedničke molitve i vapaje primit će rado nebeska zaštitnica ljudskoga roda, i lako je isposlovati, da dobri hvalom kreposti rastu, da oni koji su zabludili povrate se spasenju i osvjeste se, da Bog, osvetnik grijeha, okrene se na samilost i milosrđe prema kršćanskoj i općoj zajednici, i uklonivši sve pogibelji, povrati im željkovani mir*«. Na koncu svima podjeljuje svoj apostolski blagoslov.

Tim prvim svojim pismom Lav XIII. dao je početak onim svojim daljnjim pismima, kojima je on sam upravljao novi, jaki kruničarski

pokret. I tko bi sve izbrojio koliko je on za nj učinio i kako se u svojim pogledima i očekivanjima nije prevario! Nema dvojbe, da se novi val boljeg, produbljenijeg kršćanstva ima uz drugo mnogo zahvaliti i raširenju pobožnosti Krunice. Najbolji dokaz tome jest taj što vidimo da krunicu moli samo onaj, koji kršćanski nastoji živjeti. I tko ne moli krunicu, možemo bez bojazni reći, da ne voli Mariju, a tko nema osjećaja za Mariju, taj ne samo ne živi kršćanski, nego je izgubio svaki osjećaj milosti i ljubavi Božje. Koliko posebno moramo mi biti zahvalni Bogu u ovoj pedesetgodišnjici prve enciklike Lava XIII., jer baš je to datum, kad se i kod nas počinju bolje širiti molitva i različite vrsti bratovština Rozarija, a time i obilje milosti s neba silaziti i kršć. život bolje cvasti. Hvala i svim apostolima Marijine krunice kod nas, koji su se baš na poticaj velikoga Pape dali na onako žarko širenje pobožnosti Krunice, kako vidimo rašireno danas. A mi nastojmo još više uzljubiti krunicu Marijinu, što pobožnije zazivati njom Mariju i što kršćanskije po njoj živjeti. Bit će to najljepša proslava ovoga jubileja. A nastojmo osobito ove godine što vjerniji i tačniji biti u obavljanju listopadske pobožnosti, a posebno što svečanije proslaviti njezin blagdan, kako i Crkva i naša nebeska Kraljica žele.

OTPOZDRAV BRATOVŠTINI U PEŠĆENICI

Braćo, sestre presvete krunice
Od Lekenik — župe — Peščenice,
Koji ste nas pismom pozdravili
I pozdravom mir nam zaželili.
Pozdrav i mi vama uzvraćamo,
Te se svih vas od srca sjećamo.
Ljubav Božja k vam i k nam je prišla
Po molitvi Marijina čisla,
Po molitvi čisla il' krunice,
Koja dar je nebeske Kraljice.
Gospa mila svoje pod okrilje
Uzela je selo nam Izimlje
I svu našu župu Petrovinu,
Koja ima svoju bratovštinu,
Bratovštinu krunice presvete,
Koju štite anđeoske čete.
Nju molimo srca iz dubine,
Nek nam molba do neba se vine,
Do prijestolja nebeske Majčice,
Cijele zemlje i neba Kraljice.
Nek nas Ona uvijek čuva tmine
I vodi nas na putu istine!
Kruničarke, kruničari mili,
Koji ste nam poziv upravili,
Da idemo s vam u Zagreb bijeli
K našoj Gospi s reda svi veseli,
Kruničarskoj Gospi Maksimira,
Koja svima pruža dare mira.
Da pod barjak mi se sastanemo,
Pa da Njojzi vijenac savijemo
Od pjesmica i od molitvica
I skrušenih duša nam suzica.
Mi ćemo se tomu odazvati
I s vama se skupa svi sastati,
Premilu nam Gospu pohoditi
I milosti od Nje zaprositi.
Neka svet nam bude pohod ovi,
Višnji Bože, Ti ga blagoslovi!

Složila *Apolonija Gojšić,* iz Izimlja, župe Petrovine.

BRATOVŠTINA ROZARIJA

Peta ruža

Nema, pravo rekavši, nego jedna vrst bratovštine Rozarija, koji je sastavljen od 150 Zdravomarija; ali s obzirom na revnost raznih osoba, koje ga mole, tri su mu vrste, a to: **opći ili obični Rozarij, vječni Rozarij te svagdanji Rozarij.** Bratovština običnog Rozarija traži da ga se izmoli samo jedamput sedmično, bratovština vječnog Rozarija da ga se izmoli jedamput godišnje, a bratovština svakodnevnog Rozarija traži da se svagdano cijeli izmoli t. j. svih 150 Zdravo Marija. Nijedan od ovih Rozarija ne obvezuje pod grijeh, niti pod laki, ako ga se propusti, jer je to obveza posvema slobodna; ali ne valja ući u bratovštinu, ako se nema stalne volje moliti ga kako to traži bratovština i naše mogućnosti a da ne propustimo dužnosti svoga staleža. Tako kada moljenje Rozarija priječi rad, na koji nas stalež obvezuje, taj rad je pretežniji od Rozarija, i ako je on svet. Još nijesmo na nj dužni, kad se u bolesti ne može reći ni cjelovito ni dijelom, a da se ne uveća bolest. Opet nema grijeha, ni lakoga, kad ga se ne izmoli bilo iz zakonitog posluha, bilo iz nehotične zaboravi, ili pak iz hitne nužde; tada se ne gubi dioništva od milosti i zasluga druge braće i sestara, koji ga diljem svijeta mole.

Braćo, ako ga propustite izmoliti iz čiste nemarnosti, bez ikojeg formalnog prezira, također ni tada ne griješite, apsolutno govoreći, ali gubite dijela u molitvama, dobrim djelima i zaslugama bratovštine, pa s vaše nevjernosti u malim i neobvezatnim stvarima, malo ćete pomalo doći do nevjernosti u velikim i bitno obvezatnim stvarima; jer: Qui spernit modica paulatim decidet: »Tko prezire male stvari, malo pomalo će propasti.«

Bl. Ljudevit Grignion de Montfort

ČETVRTO ŽALOSNO OTAJSTVO

Isus nosi križ na Kalvariju

Izmučena, izranjena Isusa Židovi opet vode Pilatu, da ga sudi na smrt, jer da je krivac smrti. Uzalud Pilat nastoji, da ga izbavi iz njihovih ruku izjavljujući, da ne nalazi u njemu krivnje, jer oni kao bijesni viču: »propni ga, propni ga«. Uzalud bi htio, da im srce gane na samilost, pokazujući ga onako izmrcvarena cijelom narodu govoreći: »evo čovjeka«, od glave do pete nema na njemu zdrava mjesta, jer ne čuje nego iste riječi: »propni ga, propni«. Uzalud im predlaže razbojnika Barabu, misleći da će barem pred razbojnikom pustiti Isusa, jer oni ne popuštaju. »Pusti nam Barabu, a propni Isusa«. »Kralja vašeg da propnem?« »Mi nemamo kralja, nego Cesara. Ako ovoga pustiš, nijesi prijatelj Cesara«. Napokon uzalud pere ruke, da se izjavi nedužnim u njegovoj krvi, jer oni kao pomamljeni viču: »krv njegova na nas i na sinove naše«. Napokon prestrašen sam rimski namjesnik, da im ugodi, uđe u sudbenu dvoranu, da izreče najnepravedniju osudu svih vremena i vjekova, osudu smrti Isusa, Boga-čovjeka!

Križ je već pripravljen. Izmoreni Isus prima ga, grli i ljubi, kao druga svojih patnja, zastavu svojih vojska, barjak izabranih

svojih vojnika, prigiblje izranjena leđa, da se sa teškim bremenom uspne do Kalvarije. U toj žalosnoj povorci gledajmo pravednog Abela, koga vodi okrutni brat Kain, da ga izdajnički usmrti. Gledajmo novog Izaka, koji na svojim leđima nosi breme, na kojem će biti žrtvovan. Izak, Abrahamov sin pitao je putem oca: »Oče, gdje je žrtva paljenica?« Ne pita tako ovaj božanski Izak, jer on dobro znade, da breme, što za sobom vuče, novi je oltar, što će biti uzdignut na vrhuncu Golgote. Na brdu Moriji Bog je Abrahamu poslao ovna, da ga žrtvuje mjesto svog jedinorođenca, ali na Kalvariji ne će biti nikakove izmjene, tu će sam Isus, taj božanski Izak biti žrtvovan, jer Bog, koji je poštedio Abrahamova jedinca, ne će »poštediti jedinorođenog Sina svoga«. Ko okom vjere prati žalosnu povorku put Kalvarije, otkriva u njoj uzvišena otajstva. Židovi, opaža sv. Lav papa, htjedoše da Isus nosi svoj križ, e tako ruglu izvrgnu nje-

govo kraljevsko dostojanstvo, a da se i ne sjete, da se time ispunjuje Izaijino proročanstvo, koje kaže: »carstvo je njegovo na leđima njegovim«. Krist je došao na svijet, da uništi kraljevstvo Sotone, da okuje i da za sobom okovane vuče poglavice i vlasti tmina, e ih sobom pribije na križ, i evo sada uzlazi na Kalvariju. vuče sa sobom znak svog triumfa, trofej komu će se klanjati sva kraljevstva zemlje.

Krist je čestokrat kazao, da onaj, koji hoće da ide za njim, mora zanijekati sama sebe, svagdano nositi svoj križ i slijediti njega. Ovaj svoj nauk sad potvrđuje svojim izgledom. On bi sada sam bio dovukao svoj križ do mjesta određena za veliko posvetilište, nu za njegova izranjena leđa teret je bio pretežak, pa neće da pod njim podlegne, jer hoće da umre razapet. Za to krvnici silom dovukoše čovjeka Simona iz Cirene, koji je onuda prolazio, da nosi križ sa Isusom. Ovim je naznačena vjera obraćenih naroda, kojima će križ biti slava a ne sramota. Križ je naša slava... Kako je uzvišena ova istina, ako ju promatramo duhom vjere! Križ je temelj našega spasenja, početak našeg savršenstva. Zato je i kazao sv. Pavao: »Bože sačuvaj, da se ja drugim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista«. Koji je to kršćanin, a da mu nijesu poznate riječi Kristove: »ako ko hoće da dođe za mnom, nek uzme svoj križ i neka me slijedi«. Ipak koliki i koliki opiru se, da nose svoj križ. Tuže se. Htjeli bi odstraniti od sebe onu nevidljivu ruku, koja im ga nameće! Svi imamo svoj križ, neko teži, neko lakši, ali nema težega križa, nego ne znati ga nositi. Upamtimo, da nam je Krist vođa, da nas On sokoli svojim izgledom. Za njega je križ bio put do uskrsnuća, da se po njemu povrati na desnu Oca, »tako je trebao, da trpi Krist i uđe u svoju slavu«. Isto će i s nama biti. Idimo njegovim stopama i breme će nam biti lagano. Ako nerado nosimo križ, teži će nam postati, a svakako morat ćemo ga nositi. Ako jedan križ od sebe odbaciš, nosit ćeš bez dvojbe drugi, a možda i teži. — »U križu je spasenje, život i obrana od neprijatelja« (Imit. Chr.) »Klanjamo ti se Kriste i blagoslivljamo te, jer si sa svetim križem svojim otkupio svijet«.

M. K.

USAHLA MU DESNA RUKA!...

Jedini je Gospodin Isus veliki svećenik u vijeke: »Ti si svećenik u vijeke po redu Melhizedekovu«. On nas je pomirio s Ocem, žrtvovavši samoga sebe na križu. Ova žrtva velikog svećenika — Bogačovjeka, bila je potrebita, jer nas nije nitko mogao da spasi, već samo On. I tako nam je Bog očitovao svoju neizmjernu ljubav žrtvujući svoga Jedinorođenoga Sina za nas. Ipak ljudi zato ne mare, to zaboravljaju, to omalovažuju a nažalost to grde i psuju. To je velika nezahvalnost i veliki grijeh. I radi toga bi se mnogi osudili na vijeke. Ali je Bog u beskrajnoj ljubavi i tomu doskočio. Da čovjeka privuče k sebi, da ga spasi, ostavio mu je mjesto sebe svećenike. Oni će, kao predstavnici njegovi objavljivati volju njegovu, oni će prikazivati nekrvnu žrtvu za grešnike. Baš kao i on: »Idite po svemu svijetu i naučavajte sve narode. Ovo činite na moju uspomenu. Komu oprostite grijehe, bit će mu oprošteni«. — Sve su ovo naredbe njegove.

»Ali ne smije da bude učenik nad učiteljem. Mene su progonili, progonit će i vas«. Sve je ovo proročanstvo Isusovo i ono se na vlas ispunilo. Gospodina su Isusa mrzili, klevetali, ozloglašivali, napokon krivo osudili i ubili. Isto je zadesilo i njegove prve učenike apostole, pa kroz vijekove redom. I danas je tako. A zašto? Gospodin je Isus kazao uzrok: »Jer ljubiše ljudi više tminu, nego svjetlost: jer bijahu opaka djela njihova«. Puste opačine, grijehe, koji danas vladaju, svećenici kore, šibaju, karaju. I to je bezbožnicima, grešnicima trn u oku. Sebe ne će da poprave. Ta valjalo bi, da se ostave svojih grijeha. Valjalo bi da ne kradu, da povrate tuđe poštenje, tuđe imanje, da se ostave bludnosti, preljuba: riječ u jednu svih grijeha. To oni neće i onda viču kao i Židovi: »Propni, propni«. I tako biva od najviših do najnižih. Baš kao nekoč kod Židova. Ali pravda Božja stiže takove ili prije ili kasnije. Židovi su vikali: »Krv njegova na nas i na našu djecu«. I krv je pravednoga Isusa sišla na Židove, već za kratko vrijeme.

Onima, koji diraju i nepravdu čine njegovim svećenicima, njegovim pomazanicima, to se isto događa. Bog ne plaća svake subote. Bog ima noge vunene, ali ruke gvozdene. Tako označuje naš narod pravdu Božju.

Marko P. imao je svoju, kod crkvene oranice. Pri oranju svaki put je zašao u crkvenu zemlju. Crkveni oci obavjestili su o tome župnika. Dakako da je župnik opomenuo Marka. No Marko je imao i oranicu, koju mu je crkva dala da obrađuje. Od čitava ploda morao

je davati crkvi trećinu. I kad je davao Marko, davao je desetinu. Nadođe poratno doba i Marko je prvi bio, koji je uskratio dohodak i crkvi i svakomu. Ne samo to, već je bio kolovođa komunista. Već iste godine uspjelo mu da nagovori težake na potpunu uskratu gospodarima. Od veselja pjevao je čitav dan. Već je vrijeme, govorio je, da smo se otresli gulikoža, popova i fratara. Sve je naše — sve je naše — govorio svugdje i svakome, ko pijan iza plota.

No bilo je još poštenih ljudi, koji su Marka korili i pravo mu kazali: »Odnijeti crkvi, dvostruki je grijeh: svetokrađa«. »Ha, ha, kakav grijeh, i još dvostruki grijeh. To su popovi i fratri nagovorili luđake na smrti, da njima ili crkvi ostave. Sad je moja i ničija zemlja.«

Godine 1921. župnik je došao sa vještacima da Marku procijeni žito i pšenicu. Marko je bio baš na oranici. Čim ugleda župnika i vještake, uzbijesni, poče da psuje, grdi. Župnik ga je mirio: »Pusti brate barem da procijenimo. Ako ne ćeš dati, barem nek se zna, koliko je bilo na oranici.« Marko, mjesto da se umiri na taj mirni i ljubazni postupak župnika, još gore uzbijesni i uz najgoru psovku na Boga udijeli župniku takovu pljusku, da ga je krv oblila. Priskoče u pomoć vještaci i da nije bilo njih, u bjesnilu bio bi Marko kosom sasjekao glavu župniku.

Od ovog kobnog časa bijaše prošlo šest godina. Bogoslov J. K. sjedio je jednog ljetnog dana pred svojom kućom ispod granate lipe. Prolazi jedan čovjek putem, približi mu se, te će da mu poljubi ruku. Bio je glavom Marko. Posegao je svojom ljevicom za njegovu desnicu, pun neke tajanstvene pobožnosti, štovanja i ljubavi. Na licu mu se pak opažala neka tajna sjeta, raskajanost i žalost. Bogoslov Josip K. se diže na pogled toga čovjeka, pa će mu: »Ne, brate dragi, nijesam još zaslužio, da mi poljubiš ruku. Nijesam još primio sveti red«. »Ne smeta, odvrati mu Marko, to će biti, pa već unaprijed ljubim i poštujem tu svećeničku ruku«. Na to će bogloslov, sav u čudu, zamijetivši neki neobični stav desne ruke: »A, brate, što ti je desnoj ruci? Čudnovato visi u rukavu!« Sada će Marko, duboko uzdahnuvši: »Ovom rukom, uprav pred šest godina, udario sam svog župnika dekana. Isti čas usahla mi je do ramena. I evo ovako visi, već šest godina. Ovako će visjeti do groba, na opomenu svih onih, koji kradu crkvena dobra i ne poštuju svećenike, pomazanike Gospodnje«. Sad mu ispripovijedi čitavu stvar, a često je Marku preletjela suza niz staračko lice.

Ovaj događaj pripovijedio je meni isti Josip K. u misijama na 20. ožujka ove godine. Tada, kao župnik, došao je da nam pomogne

ispovijedati. Uistinu poučni događaj baš danas, kad se sve najviše grdi, omalovažuje, a osobito Boga i svećenike. Ustanimo na obranu svojih svetinja. S pravom je kazano: »Najviša kazna, kojom Bog može kazniti jedan narod, ta je, ako mu digne svećenike«. Bog udara tu najvišu kaznu, gdje se svećenike prezire, jer je prezir svećenika najveći grijeh; prezir istog Boga: »Tko vas prezire, mene prezire, a tko mene prezire, prezire i Oca mojega koji je na nebesima«. Čuvajmo se tog najvećeg grijeha, da se dosljedno očuvamo i najveće kazne.

O. Lujo Matijaca

MLADI KRUNIČARI

KRUNIČARSKI MJESEC...

Na pomolu je mjesec posvećen Djevici presv. Krunice, pak ako kruničari treba da kroz cijelu godinu časte nebesku Kraljicu, kao **njezini mali vitezovi,** na posebni način treba da se istaknu u tome kroz mjesec listopad, — kruničarski mjesec.

Na koji način da je časte? **Molenjem i proživljavanjem** sv. Krunice, a to znači ne samo da mole već i da stavljaju u djelo što otajstva sv. Krunice uče, slijedeći primjere iz života Isusa i Marije, koje promatraju u Otajstvima. Sv. Krunica nije samo **najljepši molitveni priručnik sa molitvom Očenaša i Zdravomarije,** od kojih je sastavljena, već je i **najljepši praktični priručnik kršćanskoga života,** jer nas uči, da promatramo i slijedimo dva savršena uzora kršćanskoga života, Isusa i Mariju.

Pravi Mali Kruničari zato treba da ne samo svagdano mole svoju deseticu, već treba i da, po svojim silama, promatraju svoje Otajstvo i priuče se raditi ono što Otajstvo uči; kao na pr. treba da se vježbaju u poniznosti, uslužnosti, ljubavi, pobožnosti, poslušnosti kao što je bila bl. Djevica Marija prema radosnim Otajstvima; isto tako treba da su strpljivi, odvažni, podložni volji Božjoj i svojih predpostavljenih kao što nam se prikazuje Isus u žalosnim Otajstvima; napokon treba da žele i idu za tim, da postignu vječnu nagradu Raja, o kojoj nas slavna Otajstva uče. Tako će postati pravi kruničari ne samo imenom već i djelom, ne samo na riječ već i svojim ponašanjem.

Čitamo u povijesti prvih godina Dominikanskoga Reda, kad bi drugovi vidili svoga brata u Redu mladog đaka, da je rastresen i nemaran, da bi mu primjetili: **»Dragi brate, vidi se da ti ne moliš sv. Krunicu, ili barem da je ne moliš dobro, jer bi sabraniji i pobožniji bio kad bi je molio.«** Bila je dovoljna ova opomena, da mladi brat opet počne moliti i da bude bolji i sabraniji.

Zato i vi, dragi, nastojte dobro moliti svoju deseticu svaki dan, i promatrajte svoje Otajstvo, da naučite i živjeti po njemu; ponašajte se prema primjeru, koji vam davaju Isus i Marija u onome Otajstvu. Jedino na ovaj način bit ćete dostojni članovi **»Žive Krunice među**

djecom«, bit ćete kao **ružik pun** mirisavih raznobojnih ruža-kreposti i dobrih djela, čime ćete slaviti Boga, častiti nebesku Majku i širiti miomiris svetosti među svoje drugove, koje treba da privedete u društvo Malih Kruničara, da i oni postanu dobra Marijina djeca.

A. E.

ZAHVALNICE

DUBROVNIK. — **S. A. K.** zahvaljuje Kraljici Presv. Krunice na ozdravljenju.

ZAVALJE: Zahvaljujem se od srca Majci Božjoj, što mi je bila u pomoći u nauci. **M. Keča,** matr.

ZAGREB. — Zahvaljujem na uslišanoj molbi Majci Božjoj i Svetici miomirisa. I dalje preporučam brata u njihov sv. zagovor. **A. Lukić.**

PRILOG:

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

Skoro je godina dana, da se je sastavio ODBOR ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE u našem bijelom Zagrebu, da pokrene akciju za podizanje dostojnog hrama Majci Božjoj — Kraljici Hrvata u blizini maksimirskog perivoja. U današnje doba takova što poduzimati izgleda naivnost ili presmionost. Ali odbor nije ni naivan ni presmion već pun pouzdanja u Boga i svijestan, da »AKO GOSPODIN NE SAZIDA HRAMA, UZALUD SE MUČE ONI, KOJI GA GRADE«, stavio je svoje pouzdanje u Providnost Božju usprkos krize i bijede. Ta vjera i pouzdanje pokazalo je u ne punu godinu dana lijepi uspjeh. Doduše to je početak sabiranja, na koje su se tek nekoji odvažili. A što bi bilo, kad bi se svi naši pretplatnici zauzeli za ovo veliko djelo? Što bi tek onda bilo, kad bi se žrtvovali i zauzeli svi oni, koji dnevno časte Majku Božju najdivnijom molitvom sv. Krunice? Mi bi u tom slučaju skoro mogli pristupiti gradnji.

Zato uzmimo si gornje načelo za geslo, da svaka ruka koja prebire krunicu daruje barem jedan Dinar mjesečno i naša želja i nada će se brzo ispuniti. Dakle svi na posao, da čim prije hrvatski narod podigne što dostojniji spomenik svojoj nebeskoj Majci!

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU.

Utemeljitelji: Kovačić Nikola 100 Din. (deveti obrok); Cecilija i Bogoslav Janoušek (četvrti obrok).

Dobrotvori: Marija Bruck Din 300.—; Veleč. Eugen Kornfeind Din 500.—. — Po Din 100.—: Emilija Nachtigall; Veleč. Franjo Matošić. — Po Din 50.—: Stojić Tonka; Požeg Mirko. — Po Din 25.—: Švagel Edmund. Po Din 20.—: N. N.; Ruža Radej; N. N. — Po Din 15.—: Weber Vilma; N. N. — Po Din 10.—: Franjka Tomičić; Rubinić Bara; Jakov Jurević-Zdrelec; Čabrajec Verica.

Revnitelji sakupili: Pokupec Genoveva Din 100.—; Đurđica Mance Din 100.—; Č. S. Dominikanke Din 100.—; Škrebar Marija Din 22.—; Nikolić Ema 157.—; od N. N. 10 Din.; »Croatia« 20 Din.; Praštediona 20 Din.; N. N. 14 Din.; Hergešić M. 5 Din.; Hoffman 10 Din. a ostalo razni darovatelji. Škvorčević Đuro 235 Din.; Belešić Antun 220 Din. od: Matašić Marije 20 Din.; Belešić Antuna 10 Din.; Kastner Kastner Teodora 20 Din.; Tomek Ljubice 20 Din.; Bišćan Terezija 20 Din.; Pelelek Karoline 20 Din.; Pribil Venceslava 10 Din.

Darovi u srebru i zlatu itd.: Ivan Budrović prigodom pedesetgodišnjice svadbenog pira 15 Kruna u srebru; N. N. dva zlatna prstena; Žagar Jelena jedan tjelesnik za kalež jedan srebrni forint i četiri srebrne Krune.

U crkvi sv. Krunice sabrano: 316 Din i 75 Para.

Plemenitim darovateljima Odbor se najljepše zahvaljuje! Moli ih ujedno, da porade što više u krugu svojih poznatih, da ova plemenita akcija naiđe na puno smisla i razumijevanja. Tko želi pomoći na bilo koji način ili sabirati, neka se javi Odboru i dobit će sve potrebno za sabiranje. Osobito ovaj mjesec **listopad**, koji je posvećen Kraljici presv. Krunice, treba da svi štovatelji Majke Božje razviju što življu djelatnost. Njihovu požrtvovnost nebeska Majka neka obilno nagradi! **Odbor za gradnju Svetišta.**

AKCIJA ZA PROŠIRENJE CRKVE-MATICE BRATOVŠTINA PRESV. ROZARIJA U SPLITU.

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« primilo je nadalje slijedeće milodare za proširenje spomenute crkve, a darovaše:

Treći Red sv. Dominika, Split, prigodom imendana upravitelja o. D. Šantića din. 700; A. Brodarić din. 400; Dr. M. Matulina din. 150; L. Berković din. 200; N. N. (mjesečno) din. 200; N. N. (mjesečno) din. 200. Po din. 100: B. Gamulin, M. Rabadan, M. Mašina, N. N., N. Zoković, M. Nesanović, K. Škvrce, A. Protić, N. N., N. N., N. N. din. 60.

Po din. 50: Treći Red sv. Dominika u Blatu; P. Gugić, M. Hamer, Vj. Katalinić, J. Barić, J. Vojković, S. Smoje, M. Ivanišević, L. Matulina, I. Jovanović. — Nađeno u crkvenoj škrabici din. 2218.

Na sabirnom arku sakupiše:

E. Agić, Cinkovci din. 135, a pokloniše po din. 10: O. Mencin, M. Dakić, S. Pavić, A. Vlahović, I. Martin, E. Agić, Z. Benak, J. Benak, M. Mrbih, J. Kvemer, M. Kopf, P. Urbih. — Po 5 din.: M. Benaković, M. Wurm, H. Benko.

A. Kenđelić, Zemun, din. 90, a dali su: V. Šklebar 12; po din. 10: K. Beisert, dr. J. Gunčević, E. Brogner, R. Gratz, te mnogi po manje od 10 dinara.

F. Leš, Požega, din. 244, a darovaše po din. 10: A. Janutić, N. N., N. N., Silić, Buržik, Meršić, N. N., Ožanić, Vrančić, te mnogi po manje od 10 dinara.

K. Glavanić, Vukovar, din. 206, a darovaše po din. 10: K. Đurišić, K. Šild, I. Jugić, E. Urih, M. Kovačević, T. Andrić, B. Tanković, H. N., M. K., B. Baumgärtner, T. Heim, T. Kopić, V. Samić, S. Hunjak, M. Fras, M. Kauk, T. Heimdle, F. Bürger, K. Glavanić, te nekoji po manje od 10 dinara.

K. Brajnović, Pijavičine, din. 181, a dali su po din. 20: K. Brajnović, N. Skaramuča, M. Rusković. Po din. 10: B. Rusković, L. Radović, F. Jugović, K. Ivanović, A. Ivković, N. Car, R. Poljanić, M. Krističević, F. Brašić, A. Bećir, te mnogi po manje od 10 dinara.

K. Manceder, Bjelovar, din. 112, a pokloniše din. 15 M. Paunović; po din. 10: M. Petrović, H. Šigir, L. Jorušek, M. Kvaternik, T. Možina, Z. Petrović, te mnogi po manje od 10 dinara.

M. Reich, Gola, din. 136, a darovaše M. Reich din. 50; A. Dolenčić din. 30; M. Sebastijan din. 60, R. Terenci din. 20; po din. 10: M. Sebastijan, A. Dobravec, J. Bartočak, A. Šalamun, N. N., te mnogi po manje od 10 dinara.

M. Miloš, Zlobin, din. 130, a dali su: M. Miloš din. 20, M. Miloš din. 20; po din. 10: R. Miloš, M. Vidas, A. Kružić, L. Kalafatić, M. Vukonić, te mnogi po manje od 10 dinara.

N. Pavun, Igrane, din. 150, a darovaše po din. 10: N. Pavun, R. Pavun, A. Bakalić, I. Šimić, I. Morović, S. Cvitanović, M. Cvitanović, M. Talijančić, M. Antičić, M. Mihaljević, M. Gubić, M. Rudelj, F. Jelenčić, T. Morović, P. Cvitanović. **M. Derado**, Split, din. 57. — **M. Vranešić**, Turbe, din, 61. — **M. Ilakovac**, V. Kopanica, din. 33. — **M. Smoljan**, Silba, din. 64. — **M. Damjanović**, Brod na Savi, din. 57.

Za zlatnu krunu Gospi presv. Rozarija pokloniše: M. Selak srebrne naušnice; I. Lamor 2 zlatne naušnice; J. Janko 2 zlatne naušnice; N. Bulf 3 zlatne naušnice; M. Arsenijević 1 komad od 20 zlatnih kruna, 1 zlatni prsten, 1 zlatni broš i zlatne naušnice za svoje zdravlje; N. N. 1 zlatni lanac; N. N. nekoliko komadića zlata; M. Pendelin 3 komada od 2 forinta srebrna; Đ. Kaurić 2 srebrna forinta i 1 austr. krunu; H. Sliter 2 zlatna prstena; L. Vidaković, Subotica, 13 austr. kruna; N. N. 2 austr. krune; M. Vidaković 23 srebrna puceta, 1 srebrni prsten i 2 zlatne naušnice; M. Dereta i M. Despot, Vrlika, po jedan oveći srebrni lanac; J. Ognić 2 austr. petkrunaša. (Imena ostalih dobročinitelja slijede).

Plemenitim darovateljima hvala, a drugi se ugledali u njih eda što prije radnju, započetu na slavu mile Majke, dovedemo do kraja.

Svaki milodar za crkvu ili za zlatnu krunu pošaljite na: **»Pobožno Društvo presv. Rozarija«, Split** (Dominikanski Samostan), Hrvojeva ul. 2.

Blato na Korčuli. — Mlada misa. Poslije petgodišnjeg nauka na dominikanskoj univerzi »Angelicum« u Rimu, povratio nam se mladi subrat o. Marcel Loje, kao novo zaređen svećenik, te je dne 23. srpnja o. g. u rodnom Blatu na Korčuli, uz brojno učešće i slavlje naroda, rodbine, svećenstva i redovničke braće prikazao Bogu svoju prvu nekrvnu žrtvu. Mladomisnika su na oltaru dvorila braća Dominikanci: kao manuduktor o. Provincijal fr. M. Knego; Đakon o. Toma Šeparović, a podđakon fr. Efrem Loje, rođeni mu brat, a ceremonijer o. Henrik Čubretović. Služba se vršila po divnom dominikanskom obredu. Prigodnu propovijed održao je sam manuduktor. Govorio je o uzvišenosti svećeničke časti potičući narod, da štuje i ljubi svoje svećenike. Osobito je istaknuo »motto«, što ga je veoma zgodno mladomisnik tiskao na spomen-sličici svoje mlade mise: »In primis quae tibi offerimus pro Ecclesia tua sancta Catholica« (»koje ti prinosimo prije svega za tvoju svetu katoličku Crkvu«) (Can. Miss.), te svih potaknuo na ljubav, vjernost i odanost sv. Materi Crkvi i vidljivom Kristovom nasljedniku na zemlji, sve do smrti. Apostrofirajući mladomisnika, zaželio mu je, da sa svojim rođenim bratom dominikancem i sestrom dominikankom bude Bogu ugodna žrtva »hostia expiatoria«, za tolike uvrede, što se danas Bogu, vjeri i crkvi na svijetu nanašaju. — Na koru su krasno izvele troglasnu misu sa »Juravit« čč. sestre III. reda sv. Franje iz Blata. — Mladomisniku i njegovoj rodbini kao i našoj Provinciji iz srca čestitamo!

IZ UPRAVE.

Ovom broju prilažemo svima čekovne uplatnice, moleći sve koji su zaostali pretplatom, da izvrše čim prije svoju dužnost, a one koji su već pretplatu poslali, neka nas se u kruničarskom mjesecu sjete kojim darom. Pretplatnici, o vama ovisi opstanak i napredak našega glasnika. Pomozite ga!

50. godišnjica listopadske pobožnosti. Ove godine 1. mjeseca rujna navršilo se 50 godina, otkad je Sv. O. Papa Lav XIII. bio izdao poznatu svoju encikliku ili okružnicu, kojom je pozvao sve kršćane-katolike na pobožnost k svetoj krunici i naredio da se odonda pa unaprijed svake godine u župnim i Gospinim crkvama svečano posvećuje mjesec listopad Majci Božjoj presv. Krunice, Kraljici od pobjeda. Zato će se kod nas, kao i drugdje po kat. svijetu, ovogodišnji mjesec listopad svečanije proslaviti, osobito u Zagrebu, u Maksimiru, gdje je u čast Kraljice svete krunice podignuto Njoj u čast za sadašnje prilike već premaleno svetište, no koje će, ufamo se u Boga i u pomoć dobrih ljudi, u nedalekoj budućnosti biti zamijenjeno izgradnjom veličanstvene crkve na čast Kraljice presv. Krunice. Glavna proslava bit će priređena u I. nedjelju listopadsku na blagdan presv. Krunice, koji ove godine pada baš dne 1. listopada. Mase štovatelja Marijinih iz grada Zagreba i bližnjih okolnih župa, ove godine bit će uvećane pridolaskom hodočasnika iz daljnih župa. Tako ovo milo svetište Marijino u Maksimiru poprima svake godine oblik općeg prošteničko-zavjetnog svetišta za sve krajeve naše domovine.

KNJIŽEVNOST

Marko Soljačić: BIJELI SVETAC, izdanje Društva sv. Jeronima. Cijena 10 Din; ko naruči više od 5 kom., 30% popusta, sa drugim izdanjima jeronimskim 5 Din. Može se dobaviti i preko naše uprave. — Svi će se obradovati ovom lijepom životu sv. Dominika, o kojem ćemo mi još posebno pisati, a sada ga svima bez razlike najtoplije preporučamo.

Djela sv. Terezije od Isusa. Svezak I. i II. Cijena svakom svesku 40 Din., vez. 55 Din., poštarina 3 Din. po svesku. Narudžbe prima: Dominikanska naklada „Istina“, Zagreb, Maksimir.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kkžotićev trg 4

Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.